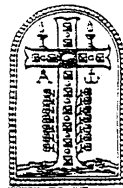

„Sosem láttam oly termőfát,
Mint Krisztusnak keresztfáját.
Piros vérről virágozik,
Szentlélekkel illatozik.”

(Erdélyi népének)

Életfa

A Szent Kereszt templom tájékoztatója – 2006 Karácsonya

Minden kedves Testvérünknek kegyelmekben gazdag, áldott karácsonyi ünnepeket, és békés, boldog újesztendőt kívánnak a templom lelkipásztorai!

Megéri? - Közösségi délután a Táltos utcában

Sokan és sokfelé kérdezzetik ezt mostanában. Mennyit ér? Megéri az árát? Kedvenc képem a közelmúltból egy szűrős tekintetű Jézust ábrázol, amint vesékbe látó szemét a nézőébe akasztva kérdi: Mikor mondtam nektek, hogy vásárlással ünnepejétek születésemet?! És mégis, bár az erre való felszólítást hiába keresnénk a Könyvek Könyvében, évről évre többet és többet költünk, vásárolunk. A bulvársajtó kuncogva, a pénzügyi elemzések tárgyyszerűen írják: idén mindennél többet költöttünk/költünk a Karácsonyra. Pénzzel váltunk meg mindent, amit csak lehet. Szeretetet, odafigyelést, kézimunkát, időt.

Az időt is pénzzel váltjuk meg, hisz abból van a legkevesebb. Aki időt ad, életet ad. Az útonálló is felajánlja a választást: pénzt vagy életet? Ha odaadod a pénzed, marad még tán időd élni. Kevés dologra szánunk időt, pedig volna amire érdemes lenne. Például egy közösségi délutánra szombat délután. Buda szívében, a Táltos utcában.

Hosszú asztal, sütemények és üdítők, érdeklődő tekintetek. Jön még valaki? Miről lesz szó? Miért csak ennyien vagyunk? Ez utóbbi bizonyult (ismét) a legnehezebben megválaszolható kérdésnek. Miért csak ennyien-bár nem kevesen? Az időben meghirdetett, családbarát hosszúságú (azaz: rövid) elmélkedés-sorozat vajh' miért nem tömegeknek fontos?

A kézenfekvő válasz szerint: mert nem tudják, miből maradhatnak ki. Nem tudják: megéri-e?

Nos, akik ott voltak igazolhatják: megérte. Licskó Szabolcs soroksári káplán atya nem az „öreg rókák” rutinjával, hanem szívből, minden egyes mondatát átgondolva és előre leírva vezetett végig minket néhány alapvető kérdésen. Mi a hit, hogyan éljük meg? Mi a bűn? Mit jelent a bűnre vezető alkalmat elkerülni? S a kedvencem: mi a különbség a látás (ami nem bűn) és a nézés között, ami bizony bűnt jelenthet. Milyen ereje van egy közösen megtanult pársoros imának, fohásznak, köszönetnek. Ez utóbbiról már nem beszélt, hanem magunk tapasztalhattuk meg...

Gyors, rövid délután volt. Egy egyszerű szombat délután, amiből 52 van egy évben. Amiből számtalan sokat átalszunk –mert pihenni kell végre. Amit (adventben különösen) végig-vásárolunk – mert most van végre időnk. Tessenek elhinni: kár.

A császárnak adjuk meg azt, ami a császáré: az adót, a pénzt. Akkor is, ha épp nem az ő képe van rajta, bár még az is előfordulhat. Istennek viszont adjuk meg azt, ami az Övé, bár nagylelkűen nekünk adta: az IDŐT. Szánjunk időt Istenre. Akkor is, ha az csak egy egyszerű lelki délután, akkor is, ha egy csendes áhítat egy üres templomban. Ez utóbbira még van lehetőség Karácsonyig, az előbbihez hasonló délutánra még várni kell, remélhetőleg nem sokáig.

Békés, hosszú délutánokat kívánva mindenkinek, szeretettel:

ÁPRILY LAJOS:

KARÁCSONY-EST

Angyal zenéje, gyertyafény –
kincses kezem hogy lett szegény?

Nem adhattam ma semmi mást,
csak jó, meleg simogatást.

Mi győz érdességemen?
Mitől csókolhat úgy kezem?

Simogatást mitől tanult?
Erembe Krisztus vére hullt?

Szemembe Krisztus-könny szökött? –
kinyúló kézzel kérdezem.

Áldott vagy kezek között,
karácsonyi koldus kezem.

BÍRÓ FERENC:

Csendben jöttél...

Csillag jelezte jöttöd a földre,
Próféták megjövendölték már előre,
Izrael fiai már nagyon vártak,
S Te csendben megszületél a Világnak.

Mária és József hiába kopogtattak,
Betlehemben ajtót nem nyitottak.
Szállásod istálló, jászol, s nem palota,
Pedig az egész Világnak szült Mária.

„Csak” angyalok énekeltek Glóriát,
S pásztorok mondtak Alleluját,
A három király letérdelt Előtted,
S Te mosolyogva, szeretettel nézted őket.

Szereteted betölti az egész földet,
S ha az emberek Rád figyelnének,
Szebb, jobb, békésebb lenne a világ,
S együtt imádkozhatnánk a Világ Megváltóját!

Krisztus virágai

A réten, ahol a juhok éltek, éjjel-nappal ott voltak a pásztorok. Ha esett, ha fújt, nem mozdultak a nyáj mellől. Ami éppen jutott, azt ettek; a puszta földön aludtak. Feleségük, családjuk bent lakott a faluban, ők csak télire mentek haza

Az egyik pásztornak azonban meghalt a felesége, és a pásztor magával vitte a kislányát.

Azon az éjszakán, amikor az angyal hírül adta a pásztoroknak Jézus születését, a kislány mélyen aludt; édesapja pedig futott társaival a betlehemi barlanghoz.

Mikor a kislány fölébredt a szokatlanul nagy csöndre és a világosságra, először megijedt. Aztán fölugrott, és a fény felé futott, mert azt gondolta, hogy ott az édesapja.

A fény egy barlang felől jött. A kislány belépett a barlangba. Meglátta a Szent Családot és a pásztorok ajándékait. Ő is szeretett volna valamit adni az újszülöttnak, de nem volt semmije. Könnyes szemmel, remegő szájszéllel fordult ki a barlangból.

Az angyal, aki a kis Jézus fejénél állt, a kislány után ment. Előtte termett, és megkérdezte: „Miért sírsz?” – de a kislány akkor már annyira zokogott, hogy válaszolni sem tudott. Egyetlen szó sem tudta elhagyni a száját, csak patakozott a könnye. Aztán nagy nehezen, szipogva, el-elakadó lélegzettel elmondta, hogy ajándékot szeretett volna adni a kis Jézusnak

Az angyal lemutatott a kislány lába elé. Ő pedig azt látta, hogy ahová a könnyei estek, ott csodálatos virágok nőttek ki a földből.

A kislány összeszedte őket, és ezt a hatalmas csokrot tette Jézus jászoláához. Aztán kézen fogta az édesapját, és szólanul indultak vissza a nyájhoz.

Apokrif történet nyomán írta: Szentkúti Márta

Angelus Silesius karácsonyi versei:

Ezerszer születhet Krisztus Betlehemben,
Ha benned nem: maradsz örökre elveszetten.

Szedő Dénes fordítása

Ki pillanatra bár, de túlnő önmagán,
Glóriát zenghet az angyalok oldalán.

Tatár Sándor fordítása

Különös angyal

Kisfiú koromban, midőn az angyalokról tanultunk a hittanórán, megkérdeztem hitoktatómtól:

- Vajon minden angyalnak van neve? Ezen szólítják őket a mennyországban?
- Valószínű, hogy így van, de mi csak keveset ismerünk közülük, felelte hitoktatóm. Gábor főangyal, Ráfáel és Mihály...

Így vélekedtem, így tudtam mindezt addig a napig, amíg fel nem bukkant életemben egy Ferenc nevű „angyal”.

Hogyan is történt?

Abban az időben, amikor gyermek voltam, nem bővelkedtünk anyagi javakban.

Jól emlékszem, hogy minden héten 20 fillért kaptam zsebpénzként. Bevallom, hogy a legtöbbször édességre vagy fagyalatra költöttem. Ez hetente legfeljebb két adag fagyalaltot jelentett.

Az iskolába vezető út egy cukrászda mellett kanyarodott. Ott osztogatta Tóni bácsi a finom fagyalaltot. Történt az egyik nap, hogy hazafelé menet, egyik osztálytársam beugrott egy fagyalaltért. Nekem egy fillérem sem volt, ezért kint maradtam. Közben egy matrózruhas fiú lépett ki Tóni bácsi üzletéből, kezében fagyalattal. Amikor meglátta fagyalatra vágyó tekintetemet, zsebébe nyúlt és átadott húsz fillért, majd elszaladt. Én persze nem sokat gondolkoztam, hogy mire költsem a váratlan ajándékot.

Odahaza mindezt elmondtam édesanyámnak, aki megsimogatta a fejemet és mosolyogva jegyezte meg:

- Bizonyára egy jószívű angyal volt az ajándékozó.

Teltek-múltak a hónapok és karácsonyra nagyszüleink jöttek látogatóba. Kimentünk eléjük az állomásra. A vonat megérkezett és a felszállásra igyekezők között megpillantottam az én matrózruhas „angyalomat”. Gyorsan eltűnt az utasok között és csak édesanyja hangját hallottam:

- Vigyázz, Ferikém, a csomagokra, ne felejtsd el azokat a kiszálláskor!

A vonat elindult és én hosszan néztem utána. Még akkor is, amikor nagyszüleim magukhoz öleltek. Édesanyám meg is kérdezte:

- Kit láttál a vonaton?
- Azt a matrózruhas angyalt, akitől pénzt kaptam fagyalatra.
- Ferencnek hívják. Eggyel több angyalnevet tudok...

VERS KARÁCSONYRA

A téli táj enyhén neurotikus,
de mégis ilyenkor születik a Kisjézus,
kell is, hogy a szívünkben megszülessen,
véres szemünkből szelíd szemével kilessen,
mert éppen ölni akarunk, agyart, körmöt növesztvén,
szétlőni a világot e szép karácsony estén;
köd borítja agyamat, mint kint a téli tájat,
kapkodva kapaszkodok abba, ami még fájhat,
ami még lesz, ha lesz és lesznek benne én is,
s nem ér véget velünk a nagy álmú Genézis,
nem akad torkán, kinek is, minek is, a mondat,
mert nincs folytatás, pont helyett egy nagyot robbant;
suttogok hát együgyűn és remegve imádkozom.
Legyen rügy a fákon a jövő tavaszon,
legyen szem, amely látja, s világítson a Nap,
záporozzanak ránk a megszűrt ibolyántúli sugarak,
s legyen mese is, a régtől fogva közösen koholt:
éjszaka nyájas arcával mosolyogjon ránk a Hold,
legyen szívünkben jóság, gonoszság is – csak legyen,
folytatódjék *bent* az embert csinál küzdelem,
szikrázzon az elme, bukva is legyen győztes,
mely az épülő házra májusfát tűz, tetőt tesz,
legyen születés és legyen halál is, testünkre szabott,
hogy a végén derűsen búcsúzva emeljünk kalapot,
jegyen, aki hisz és legyen olyan is, aki kétségbeesik,
aki gyógyítja, s aki felmutatja újuló sebeink,
legyen, legyen, legyen ki elhozza a jövőt,
az idén se szüljünk halott csecsemőt!

Sztrilich Ágnes:

KARÁCSONY

Betlehem éjjele
borult
közömbös szívemre
vajúdó sötétség
mélyéből
- kiáltás hasadt
köves szívemből:
Jöjj!

ELJÖTT

Nem érted: kaptál valamit
Egy mosolyt, egy simogatást
Egy szelet kenyeret
Nem érted
Hisz önzők az emberek
Szíved a jótól is remeg.

Halld az angyal szavát:
Krisztus az, ki hozzátok érkezett
Ne féljetek –
Egy mosolyban, egy, simogatásban
S megtöri a kenyeret.

†††

Angelus Silesius karácsonyi versei:

Mária drágakő, a kisdéd fénynyaláb, Anyját nem nyitja fel, bár rajta fénylik át.	Emberré lett az Úr, ezzel mutatta meg, Hogy több vagyok neki, mint mind a szellemek.
---	--

*

*

Gyermekké lett az Úr értem a szűz ölén, Hogy istenné legyek, s hozzá felnőjek én.	Ha egyszer a szíved a jászola lehetne, Akkor Isten megint kisdedként megjelenne.
--	---

Kurdi Imre fordítása:

Az ebben a számban közölt, **Angelus Silesius** karácsonyi versek költője 1624-ben született Breslauban, Johann Schleffler-ként. 1643-tól kezdve orvosi tanulmányokat folytatott Strassbourgban, Leidenben, illetve Padovában. Hazájába visszatérve egy herceg udvari orvosa lett. Itt ismerkedett meg kora néhány nagy gondolkodójával. A velük való rendszeres beszélgetés során egyre inkább vonzódni kezdett a hithez, így 1653-ban katolizált. Felhagyott az orvosi hivatással, és szülővárosába visszatérve beiratkozott a papi szemináriumba. 1661-ben szentelték pappá. Széleskörű teológiai munkássága mellett legismertebbek a Kerubi vándor címen megjelent misztikus versei. Legjellemzőbb rá a párversek formavilága. Ezek Isten szeretetéről, megismeréséről, Isten és az ember misztikus kapcsolatáról írt személyes, mélyen átélt, vallomások művek, olyanok, mint egy-egy drágakő, vagy gyöngyszem. „Az igazgyöngy a harmattól fogan és születik / Tudva tudom mindig, ha körülvesz a csend: / Isten Szelleme a harmat, a Fiú a csönd, a gyöngy,/ a kagyló az én várakozó, nyitott lelkem.”

Angelus Silesius 1677-ben, Breslauban halt meg. Versei Magyarországon a Helikon Stúdió kiadásában jelentek meg. (évsz. nélkül.)

Forrás: www.Wikipedia.org (ford.: Sz. M.)

Hirdetéseink:

A szentmisék rendje:

Hétköznap:	este 6.
December 24-én:	8, 9, 11 órákor
December 25-én:	0 (éjféli), 8, 9, 11 és 18 órákor
December 26-án:	8, 11 és 18 órákor
December 31-én:	8, 9, 11 és 18 órákor.
	Az esti az év végi hálaadó szentmise
Január 1-én:	8, 9, 11 és 18 órákor

A gyóntatás rendje:

Dr. Rokay Zoltán atya: csütörtök este ½ 6,

Matolcsy Kálmán atya: előre megbeszélte időpontokban.

Janig Péter atya: előre megbeszélte időpontokban (személyesen, vagy telefonon: 06-20-378-7581)

Hírek:

- Hagyományos karácsonyi **pásztorjátékunk** kezdési ideje: **24-én 16⁰⁰ óra**
- Sürgősségi – lelki – betegellátás (éjjel-nappal), Tel.: 213-9620
- A karácsonyi iskolai szünet alatt a templomi hitoktatás is szünetet tart.

Lapunk a XII. kerületi Önkormányzat támogatásával jelenik meg!

Következő lapzártánk időpontja dec. 25.

A SZENT KERESZT TEMPLOMIGAZGATÓSÁG KIADVÁNYA

Felelős kiadó: Matolcsy Kálmán templomigazgató

1123 BUDAPEST, TÁLTOS UTCA 16.

Tel: 375-0732, (30) 436-2448, (20) 823-0024

HYPO BANK: 10918001-00000423-15300000

Szerkesztette: Papp Géza, Takách Gáspár, Takách Gergely